

třídě věřitelské nárok na 42.000 Kč a nárok na útraty sporu by nebyl přednostní pohledávkou za podstatou, nýbrž měl by v první třídě věřitelské jen nárok na 24.000 Kč, kdežto zbytek 18.500 Kč by patřil do třetí třídy věřitelské a útraty sporu by pozbyly povahy pohledávky za podstatou, any by mu měly býti hrazeny jen podle předpisů konkursního řádu. Neboť přehlíží, že jen výrok rozsudku a nikoliv ostatní jeho části může nabýti podle § 411 c. s. ř. pravoplatnosti a že pouhé důvody rozsudku mu nemohou přivoditi újmu v otázce, zdali k mimosoudnímu smíru došlo, čili nic.

Pokud rekurent napadá rozhodnutí odvolacího soudu v otázce útrat, přehlíží, že podle § 528 c. ř. s. jest tento rekurs vůbec vyloučen, ať již napadené rozhodnutí vyřídilo otázku útrat věcně neb opravný prostředek z formálních důvodů odmítlo (srovnej rozhodnutí čís. 10.457 sb. n. s.) a nelze se proto zabývat ani výtkou, že znění rozsudku procesního soudu ve výroku o útratách jest zmatečné podle § 477 čís. 9 c. s. ř., i kdyby výtka ta byla bývala ihned v odvolání uplatňována.

### Čís. 13083.

Určil-li konkursní komisař jednak odměnu a hotové výlohy správce konkursní podstaty, jednak vyslovil, že to i ono jest pohledávkou za zvláštní podstatou, rekursní soud však zamítl (správně odmítl) návrh správce konkursní podstaty pro nepřislušnost konkursního komisaře, máje za to, že příslušným je exekuční soud, jest dovolací rekurs v obou směrech přípustný.

O otázce, zda se pohledávka za podstatou vztahuje na podstatu společnou či zvláštní, rozhodne, i když v tomto směru není pochybností, konkursní komisař výlučně. To platí i tehdy, byla-li věc, náležející ke zvláštní podstatě podle § 121 odst. (3) a (4) konk. ř., prodána exekučním soudem.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1177/33.)

Podáním ze dne 23. června 1933 navrhl správce konkursní podstaty, by byl upraven jeho účet odměny a výloh vzhledem k tomu, že do konkursní podstaty nepatřilo prý žádné movité jmění, nýbrž jen nemovitosti, jež byly prodány ve veřejné dražbě, a že k rozvrhu nejvyššího podání ustanoven jest rok na den 26. června 1933, aby při roku tom mohl účtovat v privilegovaném pořadí svou odměnu za správu konkursní podstaty a své výlohy. Konkursní komisař usnesením ze dne 24. června 1933 určil odměnu a hotové výlohy správce konkursní podstaty na 24.330 Kč a vyslovil, že se odměna a hotové výlohy vztahují na zvláštní podstatu, na nemovitosti úpadce. Rekursní soud vyhověl rekursu konkursní a hypotekární věřitelky banky Č. a zamítl návrh správce konkursní podstaty. Důvody: Podle § 50 konk. ř. mají býti z konkursní podstaty zapraveny především pohledávky za podstatou, k nimž ovšem podle § 49 čís. 1 konk. ř. náležejí útraty konkursního řízení, a to z podstaty, na kterou se vztahují. Podle stavu spisů i tvrzení správce podstaty tvořily prodané nemovitosti podstatu zvláštní, mohou

tedy z výtěžku jich uhrazeny býti nároky správce podstaty jen, pokud se vztahují na tuto podstatu zvláštní. Podle třetího odstavce § 50 konk. ř., je-li pochybno, vztahují-li se pohledávky za podstatou na podstatu společnou či na zvláštní, má se za to, že se vztahují na podstatu společnou, o čemž rozhoduje konkursní komisař. Ten tedy rozhoduje jen o otázce, které útraty, tedy výkony, vztahují se na podstatu společnou a které na zvláštní, vznikne-li o tom pochybnost, výši útrat pak vzešlých správci podstaty z účasti při soudním prodeji věcí náležejících do konkursní podstaty a při rozdělení výtěžku u exekučního soudu, určí exekuční soud — § 127 čtvrtý odstavec konk. ř. V souzeném případě podle podání správce konkursní podstaty jde o exekuční prodej nemovitostí a o rozdělení výtěžku u exekučního soudu. Jest tedy povolán určití útraty vzešlé správci podstaty jedině soud exekuční a jedině tehdy, kdyby exekuční soud byl v pochybnosti, zda určité útraty správce podstaty se vztahují na podstatu zvláštní či na společnou, rozhodl by o této otázce konkursní komisař podle § 50 konk. ř., ale i tu by pak výši těch útrat, o nichž by konkursní komisař rozhodl, že vztahují se na podstatu zvláštní, určil pak soud exekuční. Neprávem tedy v souzeném případě konkursní komisař určil útraty vztahující se na podstatu zvláštní zpeněženou u exekučního soudu, neboť tak učiniti měl podle výslovného předpisu § 127 čtvrtý odstavec konk. ř. soud exekuční.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehlédě k zamítacím důvodům svého usnesení o rekursu banky Č. znovu rozhodl.

#### D ů v o d y :

Na návrh správce konkursní podstaty určil mu konkursní komisař odměnu a hotové výlohy za správu podstaty celkem na 24.330 Kč 06 h a vyslovil, že celá tato částka jest pohledávkou za zvláštní podstatou. Prvá část rozhodnutí jest rozhodnutím podle § 127 odst. (2) konk. ř. čís. 64/1931 sb. z. a n. a druhá jest rozhodnutím podle § 50 odstavec (3) poslední věta konk. ř. o tom, které z jeho nároků nebo která část z nároků vztahujících se společně na obě podstaty jest pohledávkou za zvláštní podstatou. Rekursní soud zamítl zcela návrh správce konkursní podstaty pro nepřislušnost konkursního komisaře, máje za to, že příslušným jest exekuční soud, správně tedy odmítl návrh podle § 43 první věty j. n., která podle § 188 k. ř. platí i v konkursním řízení. Dovolací rekurs jest v obou směrech přípustný, neboť v prvním směru nerozhodl rekursní soud věcně o útratách, an, odmítnuv návrh správce konkursní podstaty, nechal otázku útrat nevyřízenou a neplatí tu proto ani ustanovení § 127 odstavec (2) konk. ř. ani § 528 c. ř. s. platné podle § 188 k. ř. i pro konkursní řízení, podle nichž jest dovolací rekurs jen proti rozhodnutí rekursního soudu v otázce útrat vyloučen (srovnej i rozhodnutí čís. 6503 sb. n. s.). Proti druhé části jest dovolací rekurs přípustný, poněvadž tu nejde vůbec o útraty, nýbrž o vlastní nárok správcův, který chce přihlásiti k rozvrhu v exekučním řízení dražbou nemovitostí tvořící zvláštní konkursní podstatu (rozhodnutí čís. 6345 sb. n. s.). Dovo-

lací rekurs jest důvodný, neboť pro obě části návrhu byl konkursní komisař příslušný. Pro prvou zřejmě podle § 127 odstavec (2) konk. ř. a pro druhou podle § 50 odstavec (3) konk. ř., jenž vyslovuje zásadně a podle § 67 konk. ř. výlučně jeho příslušnost i pro případ, není-li pochybnou otázka, zda se vztahují pohledávky za podstatou na podstatu společnou, ana první věta odstavce (3) § 50 konk. ř. vyslovuje jen právní domněnku, že se v pochybnosti má za to, že se pohledávky za podstatou vztahují na podstatu společnou, čímž jest dána jen směrnice pro konkursní komisaře a upravuje se otázka důkazní, neustanovuje se však, že výlučná příslušnost konkursního komisaře nastává jen v případě oné pochybnosti, a totéž platí i tehdy, byla-li věc náležející ke zvláštní podstatě podle § 121 odstavec (3) a (4) konk. ř. exekucním soudem prodána. Tak bylo vysloveno již v rozhodnutích čís. 3856, 5367 a také 6345 sb. n. s. za platnosti starého konkursního řádu, jenž novým konkursním řádem pokud se týče této zásady nedoznal změny. A útraty vzešlé správci podstaty jen z účasti při soudním prodeji věcí náležejících do zvláštní konkursní podstaty, jež podle § 127 odstavec (4) konk. ř. určuje při rozdělení výtěžku exekucním soudem exekucní soud, konkursní komisař ze svého rozhodnutí vyloučil a o otázku, jak se mohou hypotekární věřitelé brániti v exekucním řízení proti takovému usnesení konkursního komisaře, nejde. Neprávem zamítl, správně odmítl proto rekursní soud žádost správce konkursní podstaty pro nepříslušnost konkursního komisaře a jest mu proto ve věci samé rozhodnouti, a poněvadž se tak nestalo, nelze se dosud zabývatí úvahami dovolacího rekursu, zda a pokud jest usnesení konkursního komisaře po věcné stránce správným.

### Čís. 13084.

Výlučná příslušnost konkursního soudu platí pro spory uvedené v § 111 odst. 1 konk. ř. čís. 337/1914 ř. z., byly-li zahájeny po vyhlášení konkursu, nikoliv však pro spory zahájené před vyhlášením konkursu, do nichž správce konkursní podstaty po vyhlášení konkursu na jmění žalovaného vstoupil. V případě § 261, šestý odstavec, c. ř. s. jest spor zahájen již podáním žaloby u soudu, prohlásivšího se nepříslušným.

Postoupen-li dovolaným soudem spor podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. soudu příslušnému, stačí, že důvod zakládající příslušnost tohoto soudu byl tu v době, kdy žaloba byla vznesena u soudu, prohlásivšího se nepříslušným, třebaže pak odpadl.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, R I 1179/33.)

Před vyhlášením konkursu na jmění žalovaného, k němuž došlo dne 11. srpna 1930, podal žalobce na žalovaného u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu žalobu o zaplacení peněžité pohledávky. Dne 13. ledna 1931 rozšířil žalobce žalobu i na správce konkursní podstaty. Při roku dne 17. února 1931 prohlášeno usnesení k návrhu žalující strany podle § 261 šestý odstavec c. ř. s., — že se žaloba pro věcnou nepří-